

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxx**
proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. září 2017, č.j. MV-87568-5/SO-2017,

takto:

- I.   Žaloba se zamítá.
- II.   Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 27. 6. 2017, čj. OAM-9241-12/ZM-2017. Ve správním řízení bylo pravomocně zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytech cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o pobytu*“).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu domáhaje se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. L.

řízení. V žalobě uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu zákonnosti rozhodnutí vázán. Žaloba je poměrně značně nesystematická, některé argumenty na různých místech opakuje, a nerespektuje ani dělení argumentace na procesní a hmotněprávní stránku věci, nebo chronologický postup, stejně jako nerozlišuje správní orgány (pro všechny užívá označení žalovaný, což soud při popisu obsahu žaloby respektuje, ač je takové označení nepřesné). Podle jeho názoru je rozhodnutí nepřezkoumatelné a předchozí správní řízení zmatečné, když žalovaný směšuje povinnosti stanovené dotčeným osobám pro různé druhy žádostí, které jsou skryty pod pojmem „zaměstnanecká karta“, konkrétně žádostí o prodloužení doby pobytu a žádost o prodloužení povolení k zaměstnání. Výroková část prvostupňového správního rozhodnutí neobsahuje popis skutku, kterým by žalobce konkrétně závadovým jednáním porušil zákon o pobytu, výrok je tak nedostatečně určitý a neobsahuje vymezení skutku. Není dále vysvětleno, proč včasné podanou žádost o prodloužení doby pobytu žalovaný přehodnotil na nevčasné podanou žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle ust. § 44a odst. 9 zákona o pobytu. Tvrdí, že podal včasnou a úplnou žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, která u něj plní funkci povolení k pobytu, žalovaný jej však změnil na jiný typ žádosti, kdy ji přestal řešit jako žádost o pobytové oprávnění, na které vydal příslušné potvrzení, ale začal ji řešit jako žádost o prodloužení zaměstnanecké karty. Žalobce z důvodu směšování žádostí nebyl schopen porozumět tomu, co má žalovaný v usnesení a rozhodnutí na mysli pod zaměstnaneckou kartou a jaké povinnosti k ní vztahuje, čímž se nemohl účinně bránit. Řízení pravomocně dne 22. 9. 2017 skončilo a žalobce nemá možnost se účinně bránit. Žalovaný pak napadá postup správních úřadů, kdy mu hrozilo vyhoštěním a jeho ekonomickou likvidací, skutečnost, že mu nebylo umožněno nahlížení do spisu (nijak nekonkretizované).

[3] Žalobce dále uvádí, že žalovaný před vydáním rozhodnutí řádně, pečlivě a úplně nevyhodnotil všechny skutečnosti založené do spisu, nevypořádal se se všemi námitkami žalobce v podaném odvolání (konkrétně bodem VI. a VII. odvolání), v předcházejícím řízení nebyla dodrženy správní lhůty, když žádost podaná žalobcem dne 6. 4. 2017 nebyla vyřízena bezodkladně nejpozději do 30 dnů, a řízení bylo zastaveno až dne 27. 6. 2017, důvod prodloužení řízení nebyl vysvětlen. Dále namítá, že řízení předcházející rozhodnutí bylo věcně nesprávné, neboť se fakticky jednalo o řízení o žádosti o prodloužení doby pobytu, kterou žalobce podal včas a ve lhůtě, avšak výzvou ze dne 4. 5. 2017 bylo řízení vedeno jako žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, čímž byl podle svého tvrzení uveden v omyl. Dále napadá, že rozhodnutí bylo vydáno v procesně vadném řízení, kdy jeho žádosti mělo být vyhověno po marném uplynutí lhůty. Dále obecně vytýká, že žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*správní řád*“), když nebyla řádně a včas vyřízena jeho žádost, ust. § 15 odst. 4 a § 69 odst. 1 správního řádu, kdy byla zřejmá neochota poskytnout konkrétní údaje o oprávněné úřední osobě, čímž bylo porušeno rovněž ust. § 38 odst. 1 správního řádu, kdy žalobce nebyl vyrozuměn o tom, která oprávněná úřední osoba vyřizuje žádost, ust. § 71 odst. 1 a 3 správního řádu, kdy nebyla dodržena lhůta pro vydání rozhodnutí, řízení bylo podle ust. § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno, ačkoliv pokračovalo 3 měsíce, po měsíci nečinnosti byla žádost překvalifikována jako žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, kdy nebylo dbáno, že se jedná o žádost o prodloužení doby pobytu.

[4] Žalobce v žalobě dále zrekapituloval skutkový stav, kde znova opakuje své argumenty a komentáře ke správnímu řízení, již shora uvedené. Uvedl, že v České republice pobývá dlouhodobě od 23. 9. 2011, a to na základě zaměstnanecké karty, která v jeho případě plní funkci povolení k pobytu, platnost stávající karty skončila dne 23. 4. 2017, žalobce podal žádost dne 6. 4. 2017 prostřednictvím zástupce KPMG Česká republika, s.r.o., kterou najal jeho zaměstnavatel. Žalovaný měl žádost vyřídit v době 30 dnů, což neučinil, vyzval jej nesprávně k odstranění vad žádosti. Znovu opakuje, že mu nebylo umožněno nahlédnout do spisu, ve výzvě neuvedl, proč přehodnotil jím podanou žádost o pobytové oprávnění na žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Znovu namítal, že výroková část usnesení je pro něj nesrozumitelná, což uvedl i v odvolání. V další části žaloby žalobce odůvodňuje svou žalobní legitimaci, kterou žalovaný nezpochybňuje, proto soud tuto část žaloby nepopisuje.

[5] Další část žaloby nazvaná odůvodnění žaloby opakovaně popisuje skutečnosti, které již žalobce v předchozí části žaloby uváděl. Namítá, že se žalovaný vyjadřuje nepřesně, když nepoužívá ve výroku rozhodnutí, které účinné znění zákona o pobytu užívá. Nerozumí tomu, proč žalovaný zastavuje řízení o prodloužení zaměstnanecké karty s odkazem na ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu, které se vztahuje na žádosti o pobytová oprávnění, a výrok tak považuje za nesrozumitelný. Opakuje, že ve výzvě jsou po něm požadovány povinnosti, které se vážou k prodloužení zaměstnanecké karty, a on byl tak v nejistotě, o jaké řízení se jedná. Není mu dále zřejmé, proč bylo zastaveno řízení o žádosti prodloužení zaměstnanecké karty, když podle vydaného potvrzení se jednalo o žádost o pobytové oprávnění. Domnívá se, že na žádosti o pobytová oprávnění se nevztahuje ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu.

[6] Žalobce v další části žaloby opakovaně uvádí, že žalovaný neúplně a nesprávně popisuje skutkový stav, kdy uvádí, že žalobce podal žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, ale neupřesnil, že se jednalo o žádost o prodloužení doby pobytu, podle jeho názoru neoprávněně tvrdí, že žalobce podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn, podle jeho názoru nedůvodně uvádí, že byl povinen podal žádost nejpozději 30 dnů před uplynutím doby platnosti zaměstnanecké karty, kdy ta je pro něho povolením k pobytu, takže tak mohl učinit do dne 23. 4. 2017, což učinil, namítá, že v odůvodnění je nesprávně uvedeno, že podal žádost osobně, když žádost podávala společnost KPMG Česká republika, s.r.o., důvody pro zdůvodnění pozdní podání žádosti by se nevyskytly, pokud by jeho žádost byla vyřízena včas a řízení bylo případně přerušeno.

[7] Žalobce pak uvádí, že odůvodnění nesplňuje náležitosti podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu, kdy odstavec 4 na straně 5 je spekulativního charakteru a nejde o jednoznačně formulovaný právní názor, nesouhlasí se závěrem, že si žalobce mohl vybrat zmocněnce, což však je v rozporu s obsahem spisu, neboť žalobce zastoupen při podání žádosti byl, znovu uvádí, že žalobce nerozuměl výzvě, kde se žalovaný o jeho žádosti nesrozumitelně vyjadřoval, znovu uvádí, že svou žádost koncipoval jako žádost o povolení prodloužení pobytu, kdy se na něj nevztahuje věta druhá ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu; žalobce znovu v této části žaloby opakuje již vícekrát uvedené.

[8] V další části žaloby namítá porušení ust. § 69 odst. 1 správního řádu, kdy mu nebyly poskytnuty údaje o oprávněné úřední osobě, nebylo mu umožněno nahlédnutí do

spisu. Rovněž namítá, že nebyly akceptovány jím předložené důkazy, kdy je mu známo, že příslušné úřady odmítají přijmout neúplné žádosti. Namítá, že nebyl poučen o možnosti podat správní žalobu proti napadenému rozhodnutí. Dále namítá, že nebyla posouzena přiměřenost rozhodnutí podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu.

[9] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž s důvody odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a předcházející správní řízení a obsah správního spisu.

[10] K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž setrval na důvodech pro podání své žaloby.

[11] Ústní jednání dne 25. ledna 2018 se konalo v nepřítomnosti žalovaného, který se z něj včas a řádně omluvil. Žalobce a jeho právní zástupce na tomto jednání setrvali na svém procesním návrhu. Žalobce se k věci samé vyjádřil osobně před soudem, přičemž uváděl tytéž argumenty, jako v podané žalobě a v průběhu správního řízení.

[12] Při ústním jednání soud nedoplňoval dokazování listinami, které předkládal žalobce v průběhu soudního řízení správního v tom směru, pokud se jedná částečně o listiny, které jsou obsahem správního spisu, a ty se nemusejí dokazovat (soud je přezkoumává v rámci hodnocení důvodnosti žaloby), a pokud částečně se jedná o listiny, které osvědčují skutkový stav, který vznikl až po vydání napadeného rozhodnutí, a které tak s ohledem na skutečnost, že soud přezkoumává napadené správní rozhodnutí ve skutkovém a právním stavu, který tu byl v době rozhodování veřejné správy, jsou pro posouzení důvodnosti žaloby nadbytečné. Proto soud takové doplnění dokazování považuje v tomto směru za nadbytečné, provedl tak pouze listiny, které se vztahují k době před vydáním napadeného rozhodnutí a ty, které nejsou součástí správního spisu; podstatné skutečnosti pro posouzení důvodnosti podané žaloby však z nich nezjistil.

[13] Z obsahu předloženého správního spisu plynou tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.

[14] Dne 6. 4. 2017 podal žalobce žádost z téhož dne o zaměstnaneckou kartu. S žádostí mj. podal i plnou moc na společnost KPMG Česká republika, s.r.o., pro řízení, dále potom potvrzení společnosti NOVARTIS s.r.o. a čestné prohlášení ubytovatele, oba ze dne 4. 4. 2017. Téhož dne mu bylo vydáno potvrzení o podání žádosti o pobytové oprávnění.

[15] Výzvou ze dne 4. 5. 2017, čj: OAM-9241-6/ZM-2017, byl žalobce vyzván prostřednictvím svého zmocněnce v řízení, aby odstranil nedostatky žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, a sice doplnění důvodů na vůli cizince nezávislých, které bránily podání žádosti v příslušné lhůtě. Na tuto výzvu žalobce nejprve požádal o prodloužení lhůty, v čemž mu bylo vyhověno, a následně předložil potvrzení zaměstnavatele ze dne 1. 6. 2017, v němž je uvedeno, že žalobce je jeden z klíčových zaměstnanců a významný člen týmu pracující na regionálním projektu, z důvodu na důležitém projektu bylo z jeho strany opomenuto včasné podání žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Dále je zde uvedeno, že žalobce zde žije 5 let, vystudoval zde vysokou školu, ztráta oprávnění by měla hluboký dopad do jeho života. Dále předložil

vyjádření ubytovatele ze dne 30. 5. 2017, v němž je mj. uvedeno, že zde žalobce žije již 5 let, a že potvrzení o ubytování mu ubytovatel mohl vystavit až později, neboť byl mimo bydliště a měl povinnosti s novou legislativou.

[16] Usnesením ministerstva vnitra ze dne 27. 6. 2017, čj. OAM-9241-12/ZM-2017 (prvostupňové správní rozhodnutí) bylo správní řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty zastaveno podle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu. V odůvodnění je mj. uvedeno, že dne 6. 4. 2017 byla přijata žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, která byla podána prostřednictvím zástupce. Platnost dosavadní zaměstnanecké karty byla stanovena do 23. 4. 2017, poslední den lhůty uvedené v ust. § 47 odst. 1 poslední věta zákona o pobytu tak byl den 25. 3. 2017, žádost byla podána po uplynutí této lhůty. Dále je uveden odkaz na ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu a skutečnost, že žalobce byl vyzván, aby sdělil, zda mu bránily skutečnosti nezávislé na jeho vůli žádost včas podat. K podaným vyjádřením, které žalobce předložil (zmíněnými shora), je uvedeno, že důvodem na vůli nezávislým z logiky věci může být pouze ta skutečnost, která bez volního přispění cizince nastane a tím mu fakticky zabrání ve včasném podání žádosti; takovým důvodem nemůže být skutečnost, že byl žalobce pracovní vytížen u svého zaměstnavatele. Ohledně dokladu o zajištění ubytování je uvedeno, že pokud žalobce v době podání žádosti v zákonné lhůtě nedisponoval všemi náležitostmi žádosti, měl možnost podat žádost bez nich a na výzvu správního orgánu toto doplnit. V tomto konkrétním řízení neukládá zákon, aby se správní orgán zabýval hodnocením přiměřenosti dopadu rozhodnutí podle ust. § 174a zákona o pobytu. V odůvodnění je poté uvedeno, že v daném případě nelze povolit zmeškání lhůty či navrácení v předešlý stav podle správního řádu, neboť tomu brání speciální právní úprava zákona o pobytu, která má své instituty.

[17] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím. V odvolání pod bodem VI. odvolání uvedl, že se u něj nejednalo o žádost o prominutí zmeškání podání žádosti ani navrácení v předešlý stav, v bodě VII. uvedl, že pozdější podání žádosti řádně zdůvodnil a opatřil důkazy.

[18] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. zrekapitulováno dosavadní řízení, zhodnocen obsah podaného odvolání a k odvolacím námitkám uvedeno, že nedoložení dokladu o zajištění ubytování na území není relevantním argumentem pro pozdní podání žádosti, neboť pokud by žalobce nedoložil potřebné náležitosti spolu se žádostí, správní orgán by jej následně vyzval k odstranění vad žádosti. Úprava v ust. § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu je výsledkem logického předpokladu, že v průběhu lhůty pro podání žádosti mohou nastat situace, kdy cizinec nebude schopen si bez svého zavinění poměry na území upravit. Za příslušnou překážku nelze považovat pracovní vytížení, kdy si měl být vědom, že platnost oprávnění se blíží ke konci, kdy si např. mohl zařídit zmocněného zástupce, který by žádost podal za něj. Ohledně námitky týkající se aplikace ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu je uvedeno, že podle ust. § 42g věty první zákona o pobytu jednoznačně vyplývá, že zaměstnaneckou kartou je jeden z druhů povolení k dlouhodobému pobytu a lze tak příslušné ustanovení aplikovat. Ohledně námitek týkajících se obecných zásad uvedených v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je uvedeno, že se jedná pouze doplnění argumentace. Ohledně námitek neaplikace ust. § 174a zákona o pobytu je uvedeno, že posuzování přiměřenosti dopadů do rozhodnutí je možné pouze tam, kde to zákon výslovně stanoví, což nesplňuje rozhodnutí,

kdy dojde k zastavení řízení z procesních důvodů (žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, čj. 10 Azs 249/2016-47). Ohledně námitky vztahující se k ust. § 41 odst. 7 zákona o pobytu je uvedeno, že správní orgán prvního stupně přihlédl k vyjádření společnosti Novartis jako k žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav, proto jej tak odůvodnil. Závěrem je uvedeno, že žalobce byl povinen podat žádost do 25. 3. 2017, ten ji podal dne 6. 4. 2017, současně neuvedl žádný důvod, který by mu ve včasném podání bránil. Proto bylo důvodně řízení zastaveno.

[19] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[20] Podle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu, ve znění účinném v rozhodné době: *„Usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec ... (d) podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat,...“*.

[21] Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu, ve znění účinném v rozhodné době: *„Žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti. Žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty je cizinec povinen podat nejdříve 120 a nejpozději 30 dnů před uplynutím její platnosti.“* Podle odst. 3 tohoto ustanovení: *„zabránil-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec.“*

[22] Podle ust. § 42g odst. 1 zákona o pobytu: *„Zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo na pracovní pozici, ke které byl udělen souhlas ministerstva podle odstavce 7. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.“*

[23] Podle názoru soudu v daném případě nelze postupovat konkrétně v tomto správním řízení (při hodnocení lhůty pro podání žádosti) podle Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. prosince 2011 o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě (jak uváděla právní zástupkyně žalobce při ústním jednání), neboť tato směrnice nikde ve svých ustanovení nestanoví přímo použitelný postup, který by úpravu lhůt pro vyřizování žádostí nějak upravoval. Tato směrnice podle

názoru soudu stanoví pouze obecný rámec při jednotném posuzování příslušných žádostí, což se v daném případě stalo a rozhodovací důvod v tomto případě (jímž je pozdní podání žádosti žalobce) tak nebyl s touto směrnicí a jejími poměrně obecnými ustanoveními v rozporu.

[24] Rovněž soud nemůže přisvědčit další námitce uvedené při ústním jednání, která se týkala novelizace ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu, která v současně účinném znění minimální 30 denní lhůtu pro podání příslušné žádosti (když do 17. 12. 2015 tato lhůta činila 14 dnů), že by tedy mělo být postupováno podle současně účinného znění právní normy. Novelizace ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu byla provedena zákonem č. 222/2017 Sb. s účinností od 15. 8. 2017 (tedy po zahájení tohoto správního řízení a vydání prvostupňového správního rozhodnutí). Zákon č. 222/2017 Sb. pak ve svém čl. II, odst. 1 výslovně stanovil, že: *„Řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“* Toto vymezení podle názoru soudu jednoznačně určuje, že pro posuzování lhůty pro podání příslušné žádosti je nutné vycházet ze znění ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu v době, kdy žalobce příslušnou žádost podal a kdy tak došlo k zahájení příslušného správního řízení o žádosti. Pokud podle takového znění právní normy určité právo zaniklo (zde právo podat příslušnou žádost) plynutím času, nemohlo být obnoveno následnou právní úpravou, která v přechodných ustanoveních takový postup výslovně vyloučila. Při této argumentaci pak nelze využít ani dnes již správní judikaturou poměrně obecně přijímaný princip ze správního trestání, tedy zásadu, že je nutné použít pozdější právní úpravu, pokud je pro pachatele příznivější, neboť se o správní trestání zcela zjevně nejedná.

[25] Ke skutečnostem uvedeným v žalobě soud uvádí, že jsou poměrně dosti nepřehledně koncipovány, často se opakují a nerespektují příliš důvod pro příslušné rozhodnutí, případně napadají skutečnosti, které samy o sobě nebyly rozhodovacím důvodem, nebo vady řízení, které nemohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

[26] Obecně soud uvádí, že v daném případě rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobní body tento závěr nemohou zvrátit – v době podání žádosti (nikoliv v době, kdy byla podána žaloba) příslušné zákonné ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu vymezovalo lhůtu pro podání této žádosti minimálně 30 před skončením platnosti předchozího povolení. Vzhledem k tomu, že zaměstnanecká karta, byť jinak nazvána, je povolením k dlouhodobému pobytu (srov. shora citované ust. § 42g odst. 1 zákona o pobytu), je tato právní úprava pro ni použitelná, věta druhá příslušného ustanovení (ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu) pak výslovně tuto lhůtu pro zaměstnaneckou kartu stanovila. Výklad tohoto zákonného ustanovení má soud za jasný a z jeho znění jiný závěr neplyne. Pokud cizinec, jako tomu bylo v tomto případě, příslušnou žádost nepodá v příslušné lhůtě, stanoví zákon o pobytu potom možnost, aby prokázal, že tak nemohl učinit z důvodu na jeho vůli nezávislých (ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu), k čemuž byl žalobce řádně vyzván. K žádnému nezákonnému postupu tak nedošlo, neboť žalobci byla dána možnost, aby případně tyto důvody správnímu úřadu prokázal. Ty skutečnosti, které žalobce na základě této výzvy uplatňoval, však podle názoru soudu (stejně jako žalovaného a prvostupňového správního orgánu) nejsou důvody, které by byli na vůli cizince

nezávislé. Pracovní vytížení žalobce je jeho volným jednáním, neboť on sám určuje, jakou práci bude vykonávat a v jakém rozsahu. Proto poukaz jeho zaměstnavatele týkající se pracovního vytížení žalobce v tomto směru nemůže obstát – vůle žalobce směřovala k výkonu svých pracovních povinností, nemohlo se tak jednat o skutečnost na jeho vůli nezávislou. Druhou skutečností, tedy předložení potvrzení ubytovatele, pak rovněž nelze hodnotit jako překážku k podání žádosti, neboť toto potvrzení není žádostí, jak o ní hovoří ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu, a tudíž nelze tak aplikaci tohoto ustanovení v tomto smyslu použít. Soud souhlasí s žalovaným v tom směru, že příslušné potvrzení je doklad přikládáný k žádosti, a pokud by v tomto směru nebyl tento doklad obsažen spolu se žádostí, byl by žalobce vyzván k jeho doložení. Nejedná se tak o žádost samotnou, ale o náležitosti, které se s ní podávají (ust. § 42h odst. 1 a § 31 odst. 1 zákona o pobytu), konkrétně v tomto případě doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území; tímto zákonným vymezením (kdy zákon rozlišuje žádost a k ní dokládané náležitosti) je pak nutné dospět k závěru, že příslušný doklad o zajištění ubytování není žádostí ve smyslu ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu. Z tohoto důvodu tak okolnosti, které spočívaly v nedodání tohoto dokladu, nemohou být vzaty na zřetel při rozhodování o případném pozdním podání samotné žádosti podle ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu.

[27] Pokud žalobce namítal, že v daném případě nebyly dodrženy lhůty pro vydání rozhodnutí podle správního řádu, pak v prvním stupni správního řízení tato lhůta skutečně dodržena nebyla, to však samo o sobě nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí jako takového. Žalobce se v případě, že se domníval, že jeho žádost není vyřízena v zákonné lhůtě, mohl domáhat opatření proti nečinnosti, případně jiných právních prostředků. Nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí tak samo o sobě nemá vliv na zákonnost rozhodnutí jako takového.

[28] Pokud žalobce poukazoval na to, že podle jeho názoru správní úřady směřují žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty a žádost o prodloužení doby pobytu, pak podle názoru soudu se nejedná o žádnou nezákonnost – jak bylo shora uvedeno, zaměstnanecká karta je příslušným povolením k pobytu, byť je jinak nazvána. V daném případě je z obsahu správního spisu i vydaných rozhodnutí zcela zjevné, že bylo rozhodováno o žádosti žalobce o prodloužení zaměstnanecké karty, kterou podepsal a podal správnímu orgánu dne 6. 4. 2017. Pokud je např. v potvrzení z téhož dne uvedeno, že žalobce podal žádost o pobytové oprávnění, pak se jedná o obecné vyjádření, které jeho podání obecně charakterizuje, neboť jak bylo již uvedeno, zaměstnanecká karta je pobytovým oprávněním. Podle názoru soudu k žádnému omylu postupem správních úřadů na straně žalobce nemohlo dojít, neboť řízení bylo vedeno jedno a v jeho rámci byly vůči žalobci číněny procesní úkony.

[29] Soud nesouhlasí s tím, že žalobce v žalobě vymezuje další postup z toho, že by ze shora uvedeného potvrzení mělo vyplývat, že by se nejednalo o žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, ale o pobytové oprávnění, neboť k takovému postupu nebyl žádný důvod. Správní úřady rozhodovaly o žádosti žalobce ze dne 6. 4. 2017 tak, jak ji sám svým procesním úkonem vymezil (prodloužení platnosti zaměstnanecké karty), a pokud v potvrzení z téhož dne použily výraz pobytové oprávnění, pak jde pouze o obecněji nazvanou zaměstnaneckou kartu. Tato okolnost neznamená, že by se jednalo o správní řízení jiné (tedy se zaměstnaneckou kartou nijak nesouvisející), a že by z tohoto důvodu

mělo být postupováno podle ust. § 47 odst. 1 věty první zákona o pobytu, neboť žádné jiné řízení o jiném pobytovém oprávnění žalobce svou žádostí nezahájil (ani nebylo zahájeno správním úřadem), nemohlo tak v nějakém takovém řízení ani být postupováno. Žádný důvod zmatečnosti tak soud neshledal.

[30] Podle názoru soudu není výroková část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nijak nesrozumitelná, neboť uvádí, že řízení bylo zastaveno, a odkazuje na příslušné zákonné ustanovení zákona o pobytu, podle něhož bylo rozhodováno. Skutečnost, že není uvedeno, o jaké znění zákona by se mělo jednat, je podle názoru soudu nevýznamná – i když je uvedeno, že se jedná o zákon č. 326/1999 Sb., je podle názoru soudu nepochybné, že se jedná o znění účinné v době rozhodování správního úřadu prvního stupně. V tomto směru soud žádnou nesrozumitelnost výroku neshledává.

[31] Pokud žalobce poukazoval na nesrovnalosti v odůvodnění, pak soud uvádí, že žalobce poukazuje na ty části odůvodnění, které nekorespondují s jeho právním názorem. Takové důvody však neznamenají, že by odůvodnění rozhodnutí bylo nesrozumitelné či neurčité – v odůvodnění správní úřad uvádí svůj právní závěr (názor) na řešenou problematiku, který může být (a v tomto případě i byl) odlišný od právního názoru účastníka řízení. To však neznamená, že se jedná o vadný popis buď skutkového stavu, či vadný právní názor. Jak bylo shora uvedeno, řízení v dané věci bylo vedeno jedno, a to na základě žádosti žalobce o prodloužení zaměstnanecké karty, proto bylo nutné vycházet při počítání lhůt podle ust. § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu. Závěry jiné jsou právním názorem žalobce; ty by se mohly týkat případně jiného správního řízení, které ale v dané věci vedeno nebylo – žalobce podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty a takové správní řízení bylo vedeno.

[32] Pokud žalobce uvádí, že žádost podal včas, pak se jedná o jeho názor, který soud nesdílí, neboť v daném případě bylo nutné aplikovat lhůtu podle ust. § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu. Nicméně soud v podstatě neustále opakuje tutéž argumentaci, na které se stěžít může něco změnit.

[33] Pokud žalobce namítal, že se žalovaný vyjadřuje nepřesně v tom smyslu, že by žádost podal osobně, pak nic takového podle názoru z odůvodnění neplyne – z obsahu podané žádosti je patrné, že ji žalobce osobně podepsal, jako kontaktní osoba je pak uvedena osoba ze společnosti KPMG Česká republika, která žalobce ve správním řízení zastupovala a již byly také adresovány příslušné výzvy.

[34] Pokud žalobce namítá, že řízení mělo být přerušeno, pokud byl vyzván k opravě žádosti či pokud nebyla dodržena lhůta pro vyřízení žádosti, pak sama o sobě taková námitka nemůže být důvodná, neboť, jak již bylo shora v odůvodnění uvedeno, sama o sobě tato skutečnost nemá vliv na zákonnost rozhodnutí jako takového (pouze taková vada řízení je pro soud podstatná, pokud by z tohoto důvodu rozhodnutí rušil).

[35] Totéž, co v předchozím odstavci, se dá uvést o námitce žalobce, že mu nebyly poskytnuty údaje o oprávněné úřední osobě – tato námitka či vada řízení sama o sobě nemůže být důvodem pro zrušení rozhodnutí, pokud nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, což žalobce nikde v žalobě netvrdí. Proto ani tento žalobní bod nemá soud za důvodný.

[36] Soud pak nesouhlasí ani s tím, že by odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo nesrozumitelné či že by svědčilo o tom, že žalovaný nezná obsah správního spisu – žalobce uvádí, že v odůvodnění je uvedeno v rozporu se skutečností, že si mohl zařídit zmocněného zástupce, když jej žalobce měl. Nic takového však v odůvodnění uvedeno není – žalovaný pouze v reakci na odvolací námitku, že žalobce uvádí, že byl pracovní vytížen, a proto nemohl podat žádost ve lhůtě, uvádí příklad, že v takovém případě za něj mohl podat žádost zástupce. Taková konstatace je logická a reaguje na odvolací námitku.

[37] Žalobce dále napadá, že je mu známo, že správní úřady nepřijímají neúplné žádosti. Takový žalobní bod je podle názoru mimo rozhodovací důvod, který v dané věci byl použit a je velmi hypotetický – soud ve správním řízení nepřezkoumává obecnou správní praxi správních úřadů, ale zákonnost vydaného rozhodnutí. Proto tuto námitku pro svou obecnost soud nepovažuje v tomto řízení za důvodnou.

[38] V další části žaloby žalobce uváděl, že nebyl poučen o možnosti podání správní žaloby k soudu. Takové poučení však není náležitostí správního rozhodnutí podle správního řádu, a pokud žalovaný takové poučení neuvedl, postupoval v souladu se správním řádem jako procesním předpisem, podle něhož bylo rozhodováno.

[39] Soud pak odmítá rovněž důvodnost žalobního bodu, že správní úřady neprovedly žalobcem navržené důkazy (svědecké výpovědi), neboť ty by s ohledem na právní závěr o opožděnosti podané žádosti nemohly na něm nic změnit. Rovněž nemá soud za důvodnou námitku, že se žalovaný nevypořádal s bodem VI. a VII. jeho odvolání, pak se soud shora již vypořádání této námítky obecně věnoval a neshledal ji důvodnou – navržené svědecké výpovědi či důkazy by na právním závěru k důvodnosti zastavení řízení nemohly nic změnit, ohledně zmíněné žádosti o prominutí lhůty žalovaný výslovně uvedl, že jím ministerstvo vnitra reagovalo na obsah vyjádření zaměstnavatele žalobce, který posoudilo podle svého obsahu jako žádost o prominutí lhůty či navrácení v předešlý stav, proto se k němu vyjadřovalo. Odůvodnění napadeného správního rozhodnutí tak na konkrétní námitku žalobce reagovalo a je vypořádáno, proto ani tento žalobní bod nepovažuje soud za důvodný.

[40] Konečně pak soud nesouhlasí s tím, že by správní úřady v tomto typu správního řízení musely posuzovat dopad svého rozhodnutí podle ust. § 174a zákona o pobytu. V tomto smyslu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. ledna 2017, čj. 9 Azs 288/2016 – 30, a část jeho odůvodnění, s níž se v tomto souzeném případě ztotožňuje: „[33] Skutečnost, že zákonodárce do zákona výslovně nezakotvil nutnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nepovažuje Nejvyšší správní soud za náhodnou. Nastavení podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle daného ustanovení je totiž takové povahy, že nutně nevyžaduje korektiv v podobě zkoumání přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Cizinec svým jednáním může zabránit nastoupení podmínek pro zrušení platnosti trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců tím, že přeruší svou nepřítomnost na území členských států Evropské unie tak, aby nešlo o nepřetržitou nepřítomnost po dobu delší než 12 měsíců. Jde o podmínku pro zachování platnosti povolení k trvalému pobytu, která je v zákoně již od 27. 4. 2006, tudíž tato podmínka nemůže být nikterak překvapivá. Při plánování

svých cest mimo členské státy Evropské unie tak cizinci musí počítat i s touto podmínkou a své cesty přizpůsobit tak, aby nenaplnili důvody pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu uvedené v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, pokud se chtějí uvedenému následku vyhnout... [37] Nejvyšší správní soud může shrnout, že správní orgány nemají při rušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců povinnost prověřit přiměřenost dopadů svého rozhodnutí na základě § 174a daného zákona. Ani čl. 8 odst. 1 Úmluvy nevyžaduje posuzování podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nad rámec kritérií zmíněných v daném zákonném ustanovení. Správní orgán má však povinnost zkoumat všechny podmínky zmíněné v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tj. i existenci či neexistenci závažných důvodů k nepřítomnosti cizince na území členských států Evropské unie, k čemuž musí poskytnout možnost cizinci uvést tvrzení.“. Podle názoru soudu se v právních následcích shoduje jak věc posuzovaná Nejvyšším správním soudem (zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu) s touto souzenou věcí (zastavení řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty), proto pokud zákonodárce výslovně takovou povinnost v tomto správním řízení do zákona nevtělil, nemá správní úřad povinnost v tomto správním řízení tuto skutečnost posuzovat.

[41] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[42] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

[43] Pro úplnost soud uvádí, že věc rozhodl přednostně z důvodu povahy rozhodnutí, které se týká pobytového statusu žalobce na zdejším území a jeho nejasné situace související s ukončením jeho pracovního poměru u zdejšího zaměstnavatele.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. ledna 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu